

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 100.731 van 12 november 2001  
in de zaak A.96.571/XIV-263**

In zake :       XXX  
                  wonende te B.,  
                  H. 1

tegen :

1.   de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2.   de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 4 augustus 1978 en van XXX nationaliteit, op 18 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 september 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 18 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 24 oktober 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 6 maart 2000 en verklaart zich vluchteling op 7 maart 2000.

1.2. Op 26 april 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 september 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 26 juli 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de S. taal machtig is.

Betrokkene bezit de XXX nationaliteit en verklaart afkomstig te zijn uit Q.

Betrokkene verklaart omwille van diverse redenen problemen gekend te hebben in zijn land. Ten eerste zou hij vanaf maart 1999 gewerkt hebben als privé-secretaris voor President J. M. In deze functie zou hij problemen gehad hebben met enkele collega's die hem ervan beschuldigden de agenda van de President te manipuleren. Betrokkene zou, ten tweede, als werknemer van 'J.' een onderzoek gestart zijn naar de corrupte praktijken van de petroleum-maatschappij P. Op 18 augustus 1999 zou betrokkene, op weg naar huis, opzettelijk aangereden zijn door een camionette. Betrokkene zou vermoed hebben dat het een overheidsvoertuig was aangezien de ruiten van de wagen geblindeerd waren. De politie zou naar de plaats van de aanrijding gekomen zijn en betrokkene opgepakt hebben voor overtreding van het verkeersreglement. Betrokkene zou vervolgens gedurende veertien dagen vastgehouden zijn in de gevangenis, waarna hij zonder enige vorm van aanklacht of beschuldiging vrijgelaten zou zijn. Betrokkene beweert dat het hier om een complot tegen zijn persoon ging.

Verder zou betrokkene telefonische bedreigingen ontvangen hebben waarin hem aangeraden werd "zich niet te bemoeien met andermans zaken". Op 22 januari 2000, de dag na de staatsgreep, zou betrokkene op straat door drie gemaskerde personen aangevallen zijn. Ze zouden hem gezegd hebben dat hij uit het land moest verdwijnen. Betrokkene zou dit incident gemeld hebben aan de politie en nadien naar het huis van zijn grootouders gevlucht zijn. Hij zou daar ongeveer één maand verbleven hebben en XXX op 26 februari 2000 verlaten hebben. Betrokkene kwam op 27 februari 2000 aan in België en vroeg er asiel aan op 7 maart 2000.

Vooreerst wordt vastgesteld dat -hoewel betrokkene beweert dat hij de privé-secretaris van de President was en persoonlijk een onderzoek naar de corruptie bij P. voerde- zijn kennis over beide zaken niet van die aard is dat enig geloof kan gehecht worden aan zijn relaas.

Zo kent betrokkene noch de naam van de bekende privé-secretaris van M. (P. G.) noch die van de Secretaris-generaal van de Administratie (J. D.). Evenmin kan hij de naam geven van één van de opeenvolgende Ministers van Financiën, ofschoon hij beweert dat hij soms afspraken moest maken met het Ministerie van Financiën.

Verder is betrokkene, ondanks het onderzoek naar de privatisering van P. dat hij zogezegd voerde, niet op de hoogte van de instantie die de privatiseringen begeleidde (C.), noch van de naam van de voorzitter hiervan (A. G.).

Tenslotte is betrokkene kennis van de personen die de staatsgreep pleegden en zodoende zijn beweerde werkgever opzij zetten, uitermate beperkt. Zo kent hij de naam niet van de Generaal (M.) die de leiding van de staatsgreep na enkele uren overnam van kolonel G., en zich vervolgens opwierp als leider van de staatsgreep.

Tevens dient opgemerkt te worden dat betrokkene relaas niet vrij is van tegenstrijdigheden. Betrokkene verklaarde bijvoorbeeld tijdens zijn verhoor op Dienst Vreemdelingenzaken dat hij, op het moment van de aanrijding, op weg was naar de Universiteit, terwijl hij tijdens zijn verhoor in dringend beroep verklaarde dat hij onderweg was naar huis.

Tevens verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in de gevangenis met niemand contact had, behalve met zijn advocaat. Tijdens het interview in dringend beroep daarentegen verklaart hij met helemaal niemand gesproken te hebben in die periode.

Verder beweert betrokkene in zijn dringend verzoekschrift dat hij na het ongeval twee bodyguards toegewezen kreeg. Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal verklaart hij evenwel dat het er maar één was.

Tenslotte schrijft betrokkene in zijn vragenlijst dat hij gedurende zeventien dagen in de gevangenis zat. Tijdens de opeenvolgende interviews verklaart hij echter dat hij maar veertien dagen gevangen gehouden werd.

Al deze tegenstrijdigheden ondermijnen volledig betrokkene's geloofwaardigheid. De documenten die betrokkene voorlegt ter staving van zijn asielaanvraag niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken vervolgens een exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis opwerpt, doordat “(er) op het eerste zicht (...) meer dan 30 dagen verstreken tussen de bestreden beslissing en de inleiding van de vordering”; dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 21 september 2000; dat zij op 18 oktober 2000 een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring indiende, dit is binnen de beroepstermijn van dertig dagen; dat de exceptie dient te worden verworpen;

2.3. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II (“Met betrekking tot de ontvankelijkheid”), meer bepaald onder II.2 (“Subsidiair”) verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen ernstige middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

Schendi(n)g van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang (tot het grondgebied), het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling(en).

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en dienen alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te worden genomen.

Overwegende dat meteen dient te worden vastgesteld dat het interview voor het Commissariaat heel summier blijft en dat hij weinig of niet ondervraagd werd nopens de manier waarop verzoeker, die eigenlijk nog student is en officieel geen lid was van enige politieke partij, tot een post geraakte die eventueel als aanzienlijk kan worden beschouwd (minstens uit Europees standpunt), nl de post van privé-secretaris van een staatspresident;

Dat die vraag hoe dan ook rechtstreeks nooit gesteld is geweest, alhoewel men zich onmiddellijk mag en ook moet afvragen, waarom verzoeker, indien -quod non - zijn verhaal totaal verzonnen was, zich zulke opvallende positie zou hebben aangeschaft;

Dat het Commissariaat hierbij in gebreke is gebleven de persoonlijke situatie van verzoeker te onderzoeken, en hierdoor ook geen verband (heeft) gelegd met de problemen die verzoeker ondervond;

Dat het Commissariaat ook geredeneerd heeft in functie van hetgeen als algemeen aanneembaar blijkt, van Europees politiek standpunt uit, om zulke functie te kunnen bekleden: dat hierbij geen rekening gehouden werd met de context van corrupte regeringen;

Dat verzoeker, die wel degelijk student is en universitaire studies volgt in informatica, uitsluitend tot zijn post geraakte omwille van zijn persoonlijke kennis van de dochter van de toenmalige President van XXX, nl Mevrouw P. M.,

Verzoeker is als goed te beschouwen in zijn vak, doch is niet uitstekend briljant en kon geen gewag maken van bijzondere beroepservaring. Hij is nooit staatsambtenaar geweest noch politiek werkelijk actief. Als dusdanig was hij onwetend van al de intrig(u)es die zich afspeelden op het presidentieel paleis en in de administratie.

Thans beseft verzoeker in alle nederigheid dat het waarschijnlijk juist om die reden is dat hij gekozen werd.

Dat het Commissariaat dit aspect, dat gebonden is aan de persoonlijkheid van verzoeker totaal verwaarloosd heeft, hoewel,

1° verzoeker geenszins verborgen heeft dat hij zijn post te danken had aan de dochter van de President

2° dit ook duidelijk maakt dat verzoeker slechts een heel beperkte kennis had van de personen die de voornaamste ambten vervulden zodat hij slechts een beperkte aantal namen kon vermelden, daar waar het Commissariaat hem integendeel hoofdzakelijk namen heeft gevraagd;

Dat de door het Commissariaat verder aangehaalde “tegenstrijdigheden” ook niet van aard zijn om alle geloofwaardigheid aan het relaas van verzoeker te ont(t)rekken;

I.v.m. het auto-ongeval waarbij verzoeker betrokken werd, dat door verzoeker beschouwd wordt als een opzettelijke daad en die als voorwendsel diende om zijn aanhouding te rechtvaardigen, wordt als motivatie van gebrek aan enige geloofwaardigheid aangehaald het feit dat verzoeker éénmaal beweerde dat het ongeval gebeurde als hij naar de universiteit reed, dan wanneer hij op weg was naar huis;

Het Commissariaat nam echter het volledig verhaal niet in acht(ing), dat door verzoeker aangevuld werd; Verzoeker vertrok inderdaad van zijn werk, passeerde eerst langs de universiteit met de bedoeling om verder naar huis te rijden: zijn verklaring dat hij naar huis reed of naar de universiteit zijn geenszins onverenigbaar noch bedrieglijk. De pertinente vraag van waar juist het ongeval zich voordeed werd niet gesteld. De motivatie van de beslissing is dus niet afdoende .

I.v.m. de mogelijke tegenstrijdigheid wat betreft het aantal bodyguards die verzoeker kreeg, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nooit beweerd heeft gelijktijdig meer dan één bodyguard te(r) zijner beschikking te hebben gehad.

Tot slot is er ook geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker nopens het feit dat hij al dan niet contact had met de buitenwereld gedurende (zijn verblijf in) de gevangenis. Verzoeker heeft tijdens zijn interview in dringend beroep spontaan verklaard dat hij zonder communicatie was met de president en zijn familie. Toen hem onmiddellijk hierop gevraagd werd of hij met niemand contact had, antwoordde hij negatief, hetgeen het Commissariaat als tegenstrijdigheid beschouwd daar verzoeker bij de dienst vreemdelingenzaken verklaard zou hebben dat hij “contact had met zijn advocaat”. De negatieve beoordeling van het Commissariaat is echter enkel de resultante van een verkeerde interpretatie van (een) deel van de verklaringen van verzoeker, die bovenop uit hun context worden gehaald.

Verzoeker verklaarde immers letterlijk voor de dienst vreemdelingenzaken: “Ik had geen enkel contact met iemand, alleen maar met een advocaat die niets kon doen”;

Dat het dan ook duidelijk is dat wat verzoeker een “contact” noemt een dienstig en nuttig contact is. Dat hij tijdens zijn (verblijf in de) gevangenis trouwens ook zeker in contact was met bewakers, zij het voor zijn eten, contact(en) die hij evenmin vermeldt! De motivatie van de beslissing is dus niet afdoende.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet); dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal overweegt dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, en dit op grond van de volgende overwegingen:

- vooreerst wordt vastgesteld dat -hoewel betrokkene beweert dat hij de privé-secretaris van de President was en persoonlijk een onderzoek naar de corruptie bij P. voerde- zijn kennis over beide zaken niet van die aard is dat enig geloof kan gehecht worden aan zijn relaas. Zo kent betrokkene noch de naam van de bekende privé-secretaris van M. (P. G.) noch die van de Secretaris-generaal van de Administratie (J. D.). Evenmin kan hij de naam geven van één van de opeenvolgende Ministers van Financiën, ofschoon hij beweert dat hij soms afspraken moest maken met het Ministerie van Financiën;
- verder is betrokkene, ondanks het onderzoek naar de privatisering van P. dat hij zagezegd voerde, niet op de hoogte van de instantie die de privatiseringen begeleidde (C.), noch van de naam van de voorzitter hiervan (A. G.);
- tenslotte is betrokkenes kennis van de personen die de staatsgreep pleegden en zodoende zijn beweerde werkgever opzij zetten, uitermate beperkt. Zo kent hij de naam niet van de Generaal (M.) die de leiding van de staatsgreep na enkele uren overnam van kolonel G., en zich vervolgens opwierp als leider van de staatsgreep;
- tevens dient opgemerkt te worden dat betrokkenes relaas niet vrij is van tegenstrijdigheden. Betrokkene verklaarde bijvoorbeeld tijdens zijn verhoor op Dienst Vreemdelingenzaken dat hij, op het moment van de aanrijding, op weg was naar de Universiteit, terwijl hij tijdens zijn verhoor in dringend beroep verklaarde dat hij onderweg was naar huis;
- tevens verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in de gevangenis met niemand contact had, behalve met zijn advocaat. Tijdens het interview in dringend beroep daarentegen verklaart hij met helemaal niemand gesproken te hebben in die periode;
- verder beweert betrokkene in zijn dringend verzoekschrift dat hij na het ongeval twee bodyguards toegewezen kreeg. Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal verklaart hij evenwel dat het er maar één was;
- tenslotte schrijft betrokkene in zijn vragenlijst dat hij gedurende zeventien dagen in de gevangenis zat. Tijdens de opeenvolgende interviews verklaart hij echter dat hij maar veertien dagen gevangen gehouden werd;
- de documenten die betrokkene voorlegt ter staving van zijn asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie wijzigen;

Overwegende dat verzoeker voormelde motivering tracht te weerleggen aan de hand van de volgende argumenten:

- dat hij vooreerst stelt dat het interview voor de Commissaris-generaal summier is en hij nauwelijks ondervraagd werd over de manier waarop hij zijn post van privé-secretaris van de President verworven heeft; dat verzoeker stelt dat hij deze post verkregen heeft omdat hij de dochter van de President kende maar dat hij voor het overige onwetend was omtrent de intriges die zich op het presidentieel paleis en in de administratie afspeelden, hetgeen zijn beperkte kennis van de belangrijkste functionarissen verklaart; dat verzoekers verklaring weinig geloofwaardig is daar het hoogst onwaarschijnlijk is dat een belangrijke post als die van privé-secretaris van de President aan iemand wordt gegeven die totaal onwetend is van de politieke situatie; dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat -hoewel verzoeker beweerde de

privé-secretaris van de President te zijn en een onderzoek naar de corruptie bij P. voerde- zijn kennis omtrent beide zaken zeer beperkt is; dat verzoeker noch de naam van de bekende privé-secretaris van M. (P. G.), noch die van de Secretaris-generaal van de Administratie, noch de namen van de opeenvolgende Ministers van Financiën kent, ofschoon hij verklaarde dat hij soms afspraken moest maken met het Ministerie van Financiën; dat hij evenmin op de hoogte is van de instantie die de privatiseringen begeleidde, noch van de naam van de voorzitter ervan; dat de Commissaris-generaal derhalve terecht kon twijfelen aan de waarachtigheid van verzoekers verklaringen; dat verder dient opgemerkt te worden dat uit de notities van het verhoor blijkt dat deze uitgebreid zijn en dat verzoeker uitvoerig zijn relaas heeft kunnen doen, zodat zijn opmerking hieromtrent onterecht is; dat verzoeker tenslotte de naam niet kent van de generaal (M.) die de leiding van de staatsgreep na enkele uren overnam van kolonel G. en zich daarna opwierp als leider van de staatsgreep;

- dat verzoeker verder stelt dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet van die aard zijn dat zij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnen;

dat wat het auto-ongeval betreft, verzoeker stelt dat hij van zijn werk op weg was naar huis, maar hierbij eerst langs de universiteit passeerde, zodat er geen tegenstrijdigheid is; dat, daargelaten of het hier om een vermeende tegenstrijdigheid gaat, opgemerkt dient te worden dat zijn verklaringen hieromtrent in ieder geval aanleiding kunnen geven tot verwarring; dat verder ook dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande elementen;

dat wat zijn verklaringen over de bodyguards betreft, verzoeker stelt dat hij nooit beweerd heeft over meer dan één bodyguard tegelijk te hebben beschikt; dat uit het administratief dossier evenwel blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij dankzij de dochter van de President een bewaker ter beschikking kreeg, dat hij in zijn verzoekschrift in dringend beroep daarentegen verklaarde dat twee personen werden aangesteld om voor zijn veiligheid in te staan, terwijl hij tijdens het verhoor voor de Commissaris-generaal dan weer uitdrukkelijk verklaarde dat hij dankzij de President één bodyguard kreeg; dat hij niet aannemelijk maakt waarom hij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde;

dat wat tenslotte de verklaringen omtrent zijn contacten vanuit de gevangenis betreft, verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal zijn verklaringen hieromtrent verkeerd heeft geïnterpreteerd, doordat verzoeker tijdens dit verhoor enkel dacht aan een “dienstig” contact; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij tijdens zijn verblijf in de gevangenis met niemand contact had “behalve met een advocaat die niets kon doen”, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij met niemand contact had; dat zijn verklaringen hieromtrent eveneens dubbelzinnig zijn, zodat het de Commissaris-generaal niet ten grieve kan worden geduid dat hij deze verklaringen als tegenstrijdig heeft aangemerkt;

Overwegende dat de Commissaris-generaal bijgevolg op goede gronden tot de bestreden beslissing kon komen; dat de bestreden beslissing bijgevolg geschraagd wordt door pertinente en terzake dienende motieven;

Overwegende dat het eerste middel ongegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces,

Dat deze principes de administratie een voorzichtigheid en zorgvuldigheid opleggen bij de behandeling van dossiers die aan hun beoordeling worden voorgelegd; Verzoeker bevindt zich in een situatie waarbij hij ontnomen werd van de mogelijkheid zijn motieven en nieuwe elementen uiteen te zetten ter ondersteuning van zijn aanvraag, gelet o.m. op het heel summier karakter van de nota's die tijdens zijn verhoor in dringend beroep werden opgenomen; Tevens is het opvallend dat de nota's grotendeels niet letterlijk de verklaringen van verzoeker hernemen maar een samen-vatting zijn van de verklaringen van verzoeker, opgesteld door de ondervrager, met alle mogelijke subjectiviteit, voornamelijk als het verhaal van verzoeker reeds het voorwerp (uit)maakte van een vertaling van het S. naar het Nederlands.

Dat verzoeker eveneens naar de argumenten verwijst , uiteengezet onder het eerste middel.

De rechtspraak van de Raad van State is in dit kader zeer duidelijk ( arrest nr. 51.170 dd. 17.01.1995 arrest nr. 53.194 dd. 10.05.1992 en arrest nr. 49.995 dd. 28.10.1994);”;

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat de bevoegde Overheid (in casu de Commissaris-generaal) haar beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden; dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde Overheid haar beslissing stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde Overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen;

Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier het volgende blijkt :

- op 28 april 2000 bezorgt verzoeker de vragenlijst van de “aanvraag tot erkenning als vluchteling” aan het Commissariaat-generaal;
- bij brief van 14 juli 2000 wordt verzoeker opgeroepen om zich op 26 juli 2000 om 09.00 uur op het Commissariaat-generaal aan te bieden voor een verhoor;
- op 26 juli 2000 wordt verzoeker verhoord door het Commissariaat-generaal. Verzoeker wordt tijdens dit verhoor bijgestaan door een tolk die het S. machtig is (zie verhoorverslag inzake dringend beroep);

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat de Commissaris-generaal uitgebreide informatie heeft ingewonnen omtrent de asielmotieven van verzoeker door middel van de vragenlijst en door het verhoor van verzoeker voor het Commissariaat-generaal; dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de notities die tijdens het verhoor werden genomen, uitgebreid zijn en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het verhoor; dat uit de notities van het Commissariaat-generaal kan worden afgeleid dat verzoeker tijdens zijn verhoor uitvoerig werd ondervraagd door de interviewer; dat bijgevolg verzoeker de kans heeft gekregen uitgebreid zijn asielmotieven uiteen te zetten; dat uit het verhoorverslag kan worden afgeleid dat hij werd bijgestaan door een tolk die het S. machtig is; dat verzoeker geen voorbehoud heeft geformuleerd met betrekking tot het verhoor (zie verhoorverslag inzake dringend beroep); dat bijgevolg de Commissaris-generaal dan ook de door verzoeker tijdens het betreffende verhoor afgelegde verklaringen in aanmerking kon nemen bij het nemen van zijn beslissing en de asielaanvraag van verzoeker op zorgvuldige wijze heeft onderzocht; dat verzoeker in zijn uiteenzetting nergens concreet aangeeft waar de bestreden beslissing zou getuigen van onzorgvuldigheden;

Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de overige door hem ingeroepen bepalingen niet aangeeft op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt;

Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Schending van artikels 52, 57 en 63 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang (tot het grondgebied), het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling(en) alsmede de verdedigingsrechten.

De motivatie van de aangevochten beslissing hoort tot het onderzoek ten gronde toe, daar waar de beslissing genomen werd in het kader van de ontvankelijkheid, alwaar enkel de waarschijnlijkheid van het relaas dient te worden onderzocht.

Verzoeker verwijst uitdrukkelijk naar de argumenten ontwikkeld ter ondersteuning van zijn 1<sup>e</sup> en 2<sup>e</sup> middelen, waaruit blijkt dat de aangehaalde beweerde tegenstrijdigheden niet van aard zijn, om aan het relaas van verzoeker enige geloofwaardigheid te onttrekken.”;

Overwegende dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de gronden opsomt op basis waarvan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de ontvankelijkheidsfase de asielaanvraag onontvankelijk kan verklaren; dat de bedrieglijkheid van de asiel-aanvraag één van die gronden zijn; dat uit de bespreking van de voorgaande middelen blijkt dat de Commissaris-generaal terecht tot de bestreden beslissing kon komen; dat verzoeker verder niet aantoont waarom de bestreden beslissing de artikelen 57 en 63 van de Vreemdelingenwet zou schenden;

Overwegende dat het derde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf november tweeduizend en een, door :

|       |                   |                       |
|-------|-------------------|-----------------------|
| de H. | D. MOONS,         | wnd. kamervoorzitter, |
|       |                   | staatsraad,           |
| Mevr. | M. VAN LIMBERGEN, | griffier.             |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. VAN LIMBERGEN.**

**D. MOONS.**